

מסכת מעשרות

פרק ב

א. היה עוצר בשוק ואמר, טלו לכם פאיים, אוכליין ופטורין.
לפיכך אם הכנסו לבתיהם, מתקנים וקאי. טלו והכנסו לבתיהם,
לא יאכלו מהם עראי. לפיכך אם הכנסו לבתיהם, איןם מתקנים
אלא דמאי:

ב. היו יושבין בשער או בחנות, ואמר, טלו לכם פאיים, אוכליין
ופטורין, ובעל השער ובעל החנות חיבין. רבוי יהודה פוטר, עד
שיחזיר את פניו, או עד שישנה מקום ישיבתו:

ג. המעלה פרות מן הגליל ליהודה, או עולה לירושלים, אוכל
מהם עד שהוא מגיע למקום שהוא הולך, וכן ביהודה. רבוי מאיר
אומר, עד שהוא מגיע למקום השכיתה. וחרוכליין מהחרוכין
בעירות, אוכלים עד שמאגים למקומות הליינה. רבוי יהודה אומר,
הבית הראשון הוא ביתו:

ד. פְּרוֹת שֶׁפְרָמָן עַד שֶׁלֹּא נִגְמַרְהַ מְלָאכָתוֹ, רַבִּי אֱלֵיעֶזֶר אָסֵר מְלָאכָל מֵהֶם עֲרָאי. וְחִכְמִים מִתִּירֵין, חוֹזֶה מְכֻלְּבָת תְּאַנִּים. כָּלְכָלָת תְּאַנִּים שְׁתִּרְמָה, רַבִּי שְׁמַעַן מִתִּיר, וְחִכְמִים אָסֵרִין:

ה. הָאוֹמֵר לְחَבָרוֹ, הַיְלָךְ אָסֵר זֶה וְתַנוּ לֵי בָּזֶה חִמְשָׁת תְּאַנִּים, לֹא יִאָכֵל עַד שְׁיָעֵשֶׂר, דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר, אָכֵל אַחַת אַחַת, פֶּטוֹר, וְאֵם צִרְפָּה, חִיבָּה. אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה, מַעַשָּׂה בְּגַת וְרַדִּים שְׁהִתְהַבֵּשׂ בִּירוּשָׁלָם, וְהֵיו תְּאַנִּים נִמְקָרְוֹת מִשְׁלֵשׁ וּמִאַרְבַּע בָּאָסֵר, וְלֹא הַפְּרָשׂ מִמְּנָה תְּרוּמָה וּמִעַשְׂרָה מְעוּלָם:

ו. הָאוֹמֵר לְחَבָרוֹ, הַיְלָךְ אָסֵר זֶה בְּעַשֶּׂר תְּאַנִּים שָׁאָבֵר לֵי, בָּזָר וְאָכֵל. בְּאַשְׁכּוֹל שָׁאָבֵר לֵי, מְגַגֵּר וְאָכֵל. בְּרָמָן שָׁאָבֵר לֵי, פָּזָר וְאָכֵל. בְּאַבְטִיחָה שָׁאָבֵר לֵי, סּוֹפֶת וְאָכֵל. אָכֵל אָמֵר לוֹ בְּעַשְׂרִים תְּאַנִּים אַלְוָה, בְּשִׁנֵּי אַשְׁכּוֹלּוֹת אַלְוָה, בְּשִׁנֵּי רַמּוֹנִים אַלְוָה, בְּשִׁנֵּי אַבְטִיחִים אַלְוָה, אָכֵל כְּדַרְפָּו וּפֶטוֹר, מִפְנֵי שְׁקָנָה בְּמַחְבָּר לְקַרְקָעָה:

ז. הַשׁוֹׁכֵר אֶת הַפּוּעַל לְקָצֹות עַמּוֹ בְּתְאַנִּים, אָמֵר לוֹ עַל מִנְתָּה שְׁאָכֵל תְּאַנִּים, אָכֵל וּפֶטוֹר. עַל מִנְתָּה שְׁאָכֵל אָנִי וּבְנִי בֵּיתִי, אוֹ שְׁיִאָכֵל בָּנִי בְּשֶׁכְרִי, הוּא אָכֵל וּפֶטוֹר, וּבָנוֹ אָכֵל וְחִיבָּה. עַל מִנְתָּה שְׁאָכֵל בְּשָׁעַת הַקְּצִיעָה וְלֹאַחֲרַ הַקְּצִיעָה, בְּשָׁעַת הַקְּצִיעָה אָכֵל וּפֶטוֹר, וְלֹאַחֲרַ הַקְּצִיעָה אָכֵל וְחִיבָּה, שְׁאַינּוּ אָכֵל מִן הַתּוֹרָה. זֶה הַכָּל, הָאָכֵל מִן הַתּוֹרָה, פֶּטוֹר, וּשְׁאַינּוּ אָכֵל מִן הַתּוֹרָה, חִיבָּה:

ח. היה עושה בלבסים, לא יאכל בבנות שבע. בנות שבע, לא יאכל בלבסים. אבל מוגע הווא את עצמו עד שמאגייע למקום היפות ואוכל. המהלייף עם חברו, זה לאכול וזה לאוכל, זה לקצות וזה לקצות, זה לאכול וזה לקצות, חיב. רבי יהודה אומר, מההלייף לאוכל, חיב, ולקצות, פטור: